

Ángeles López: història d'un despit

Mort a Sevilla

La mort sobtada d'Ángeles López Rubio, Angelita, sembla treta d'una còpia de l'Andalusia profunda. És la història d'una venjança, del despit d'una dona abandonada que es va tornar en contra d'ella i al final la va destruir.

Aquesta dona, que acaba de morir perquè en definitiva no ha estat capaç de suportar la pressió psicològica i social en què s'ha vist embolicada, pertanyia a una família sevillana modesta i la seua vertadera tragèdia va consistir en el fet que fóra capaç de seguir l'ascensió social i econòmica del seu marit, Juan Guerra, lligat al poder del PSOE a través del seu germà, el vice-president del govern.

Va ser en vida una dona dura i de caràcter. Sens dubte s'ha de tenir-ne per a ordinar l'estratagema, emprendre viatge a Madrid i seure a la taula de Manuel Fraga amb els papers delator dels negocis del marit, mentre Juan Guerra passejava vora el Guadalquivir de la mà d'una jove infermera. Com un aprenent de bruixot va encendre la metxa i engegà unes forces incontrolables que a l'últim l'han duta a la tomba.

Angelita ho va passar malament. Assetjada pels periodistes, increpada per gent pròxima a Juan Guerra, apostrofada pel mateix ex-marit —que la maltracta de paraula en les memòries acabades de publicar— i abandonada pel fills majors, que marxaren amb el pare en complir la majoria d'edat, la dona va començar un calvari que va solucionar com va poder des del seu pis de Jardín de Atalaya, a Camas.

Vengué entrevistes i declaracions que van agreujar el ja

Ángeles López Rubio.

irreversible enfrontament amb Juan, i a poc a poc es va anar internant en un submón de tensions, enmig d'una certa propensió al complex persecutori, potser lamentant en el seu fur intern haver destapat la capsa dels trons.

Un dia les tornes van començar a capgirar-se-li i es va trobar al fons d'un carreró d'estrès i de pressions on el seu cos li va passar factura i el sistema nerviós la va traïr.

Primer va perdre la tranquil·litat, després la son —havia de recórrer a barbitúrics—

i finalment va començar a patir fortes depressions que la van obligar a seguir un tractament psiquiàtric... Fins que un dia sobrevingué la crisi fatal.

"Quina ironia tan gran", deia una de les veïnes durant l'enterrament, "l'angoixa en què vivia ha posat fi a la seua vida". I és que de nou un succeís d'aquestes característiques provoca un fenomen peculiar entre l'opinió pública de Sevilla, que és capaç de redimir els reus d'escàndol mitjançant l'encens bé d'una

boda bé d'un funeral.

SEVILLA SE'N COMPADEIX

L'ànima barroca dels habitants de la capital del sud pot entendre, encara més, acceptar, moltes coses si aquestes adquireixen un desenllaç embolicat en la morbositat de la glòria o la tragèdia.

Sevilla se n'ha compadit. De Juan Guerra perquè va aguantar-se i se'l va veure complir amb la vetlla del cadàver que després acompanyà a l'enterrament. I ho va fer sense estar obligat a fer-ho pel perjudici que li havia causat la seua ex-dona.

I la gent es va apiadar també d'Angelita, perquè no era com el seu nom semblava indicar, però el despit es tornà contra ella i la va destruir, i sobretot perquè potser no hi ha una altra postura digna de dir-se humana que compadir-se'n. La resta seria roïndat o literatura.

A la ciutat no hi hagué massa comentaris, i els sevillans miraven ferèstegament el núvol de periodistes que envoltaven el tanatori. Sevilla sap que a la fi serem pols (i en aquest cas ni tan sols pols enamorat) i al màxim que podem aspirar és que els que ens sobrevisquen ens regalen amb això, amb el seu silenci i amb el seu respecte.

Ella va ser la seua pròpia víctima, que en pau descanse, encara que aquí continue per molt de temps el *cas Guerra*.

Manuel Salvador